

EVTEK MUOTOILUINSTITUUTTI
graafinen suunnittelu 2008

Porsas Urhea

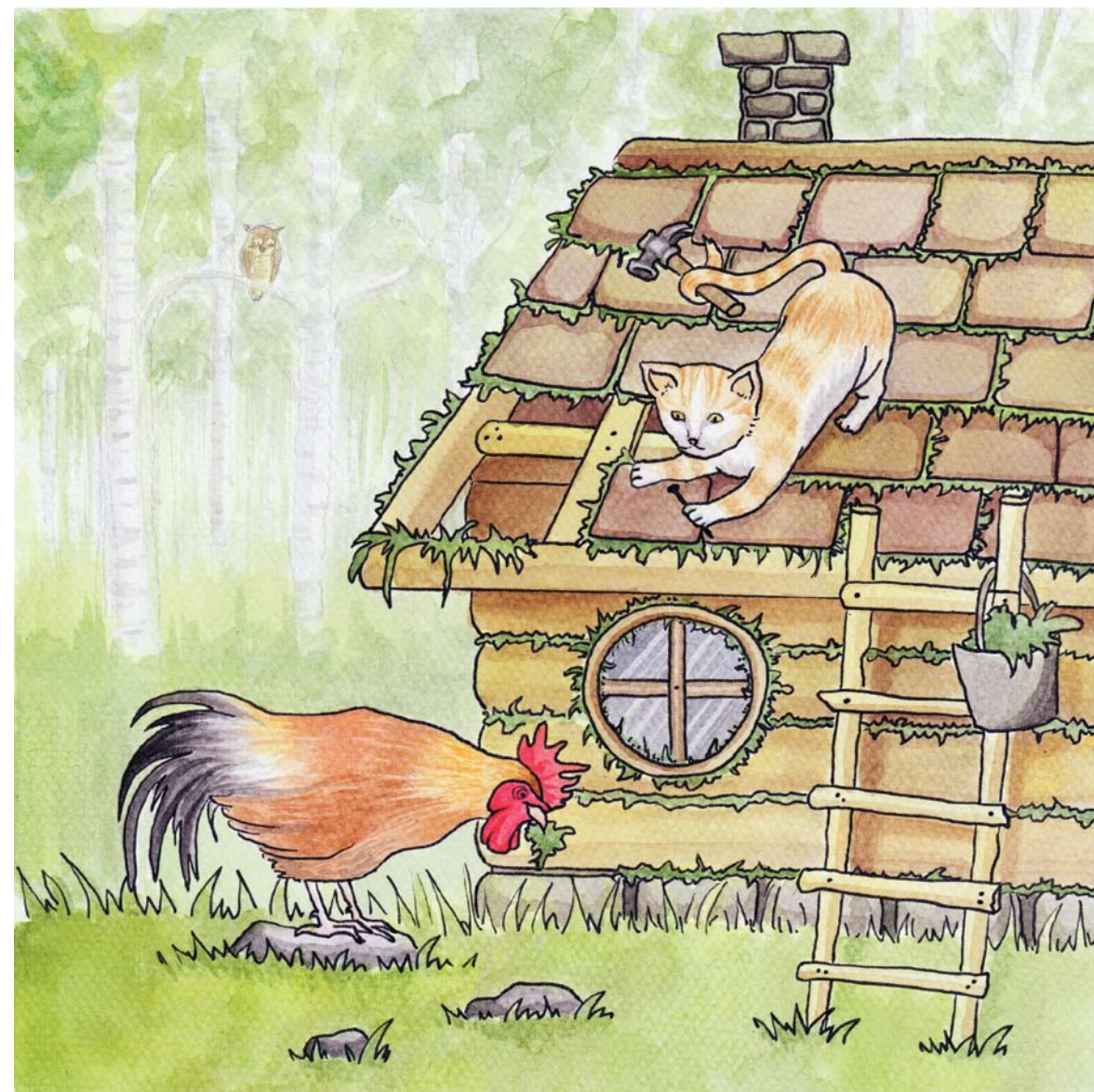
kuvittanut Liisa Stenberg

Teksti Werner Söderström Osakeyhtiön painoksesta vuodelta 1959

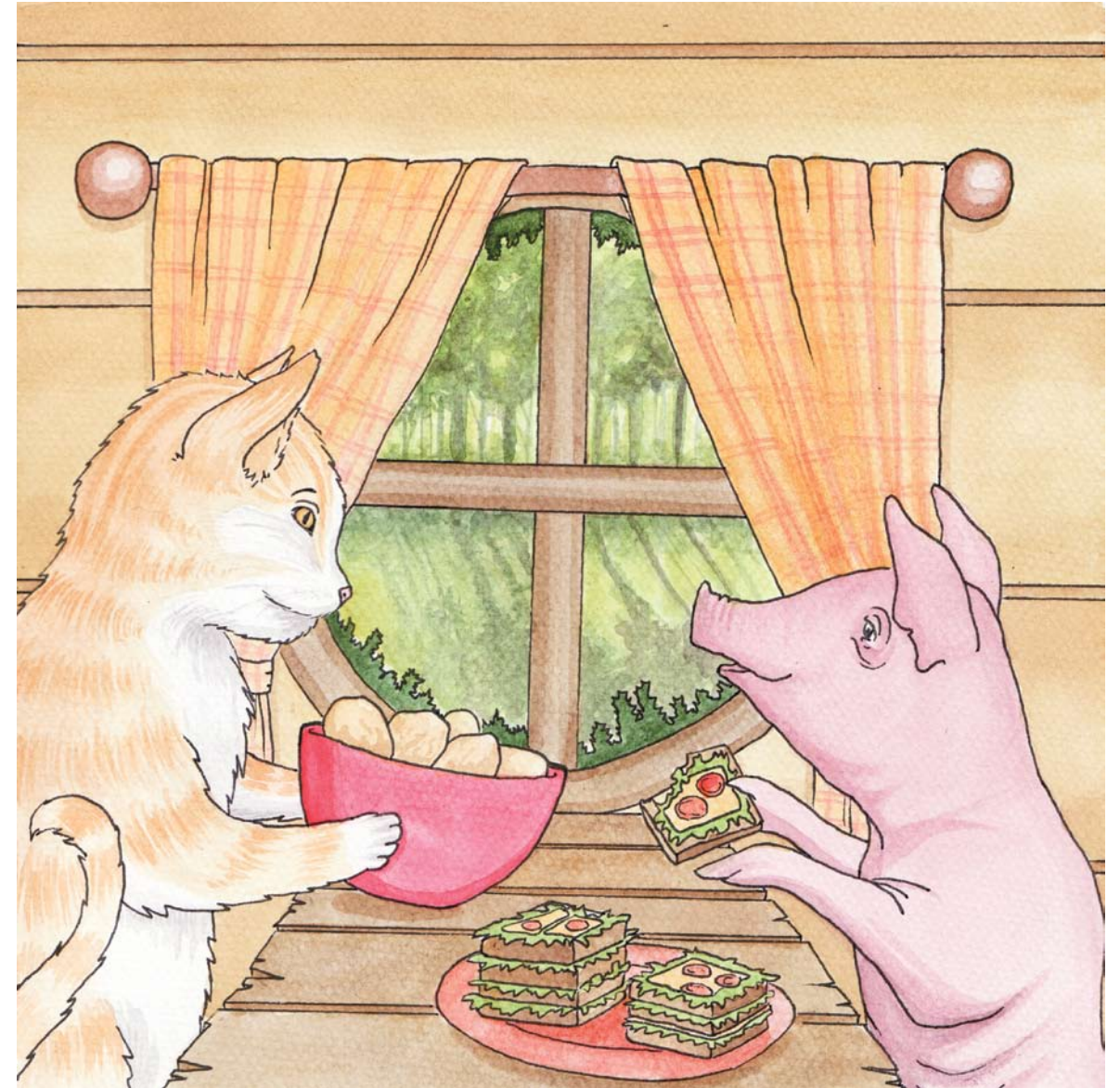
Häärivät, hyörivät vihreässä Vihtametsässä pitkän riippakoivun alla kerran Kukko Punaheltha ja Kissa Kirnauskis. No hyvä. Niillä oli pikkuiset rattaat ja rattaila oli kirves, vasara, kaira ja kaksitoista suurta naulaa. Ne olivat päättäneet tehdä itselleen oman talon koivun juurelle aivan Pöllö Pököpään pesän alle.

No hyvä. Ne kaatoivat puut kirveellä ja vedättivät ne rattaila riippakoivun alle ja kairalla ne väänsivät ikkunan reiät ja vasaralla ne löivät kaikki kaksitoista naulaa eteiseen vaatenaulakoksi. Sitten ne hakivat sammalia ja tilkitsivät seinänraot, että tuvassa olisi lämmin, ja lopuksi ne tekivät oikein hyvän katon. Sitten ne rupesivat syömään.

Tulee, tulee taapertaa metsäpolkua pikkuinen laiha Porsas Urhea. ”Terve vaan, terve”, se sanoo. ”Minun on kova nälkä. Minä olen Porsas Urhea, enkä minä pelkää mitään.” Se oli niin laiha, että sen kylkiluut näkyivät, ja sen kärsä oli niin ohut kuin pakettinappula.

No hyvä. Kukko Punahelppä ja Kissa Kirnauskis antoivat sille kahdeksan voileipää ja litran perunoita.

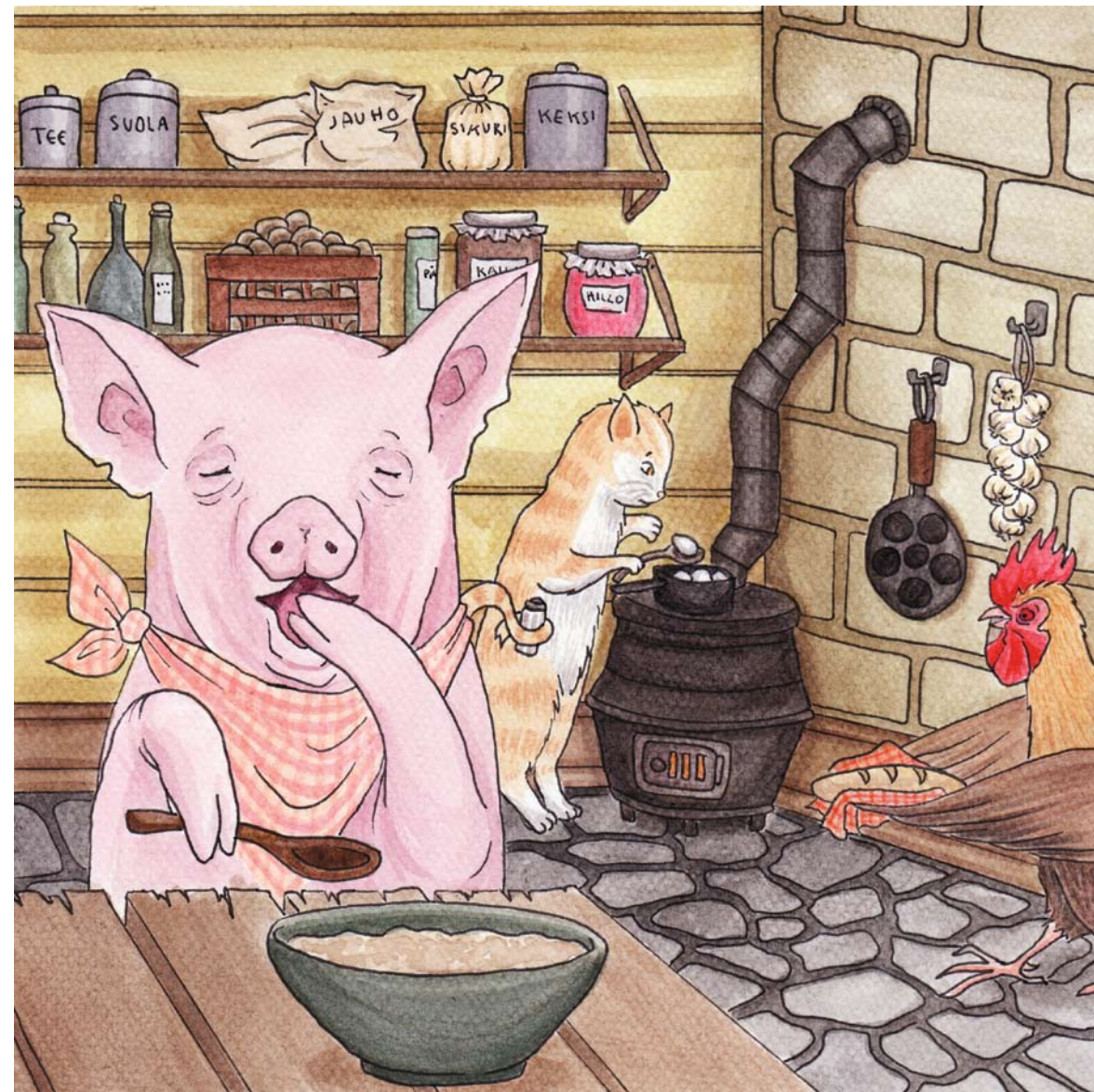
”Röh, röh”, sanoo Porsas Urhea, ”Nyt minun on kova uni. Mutta jos Susi Hukkanen ja Karhu Mesikämmen tulevat yöllä, niin herättäkää minut.” Ja sitten se pesi likaisen kärsänsä ja likaiset sorkkansa, puki yöpaidan päällensä ja meni uunin päälle nukkumaan.

No hyvä. Kaappikello löi kaksitoista ja kuu katseli ikkunasta sisään. Silloin huusi Pöllö Pököpää: ”Huhuu.” Kukko Punaheltha aukaisi toisen silmänsä ja Kissa Kirnauskis molemmat. ”Huhuu”, huusi Pöllö Pököpää toisen kerran, ja samassa kuului kolkutusta ovelle.

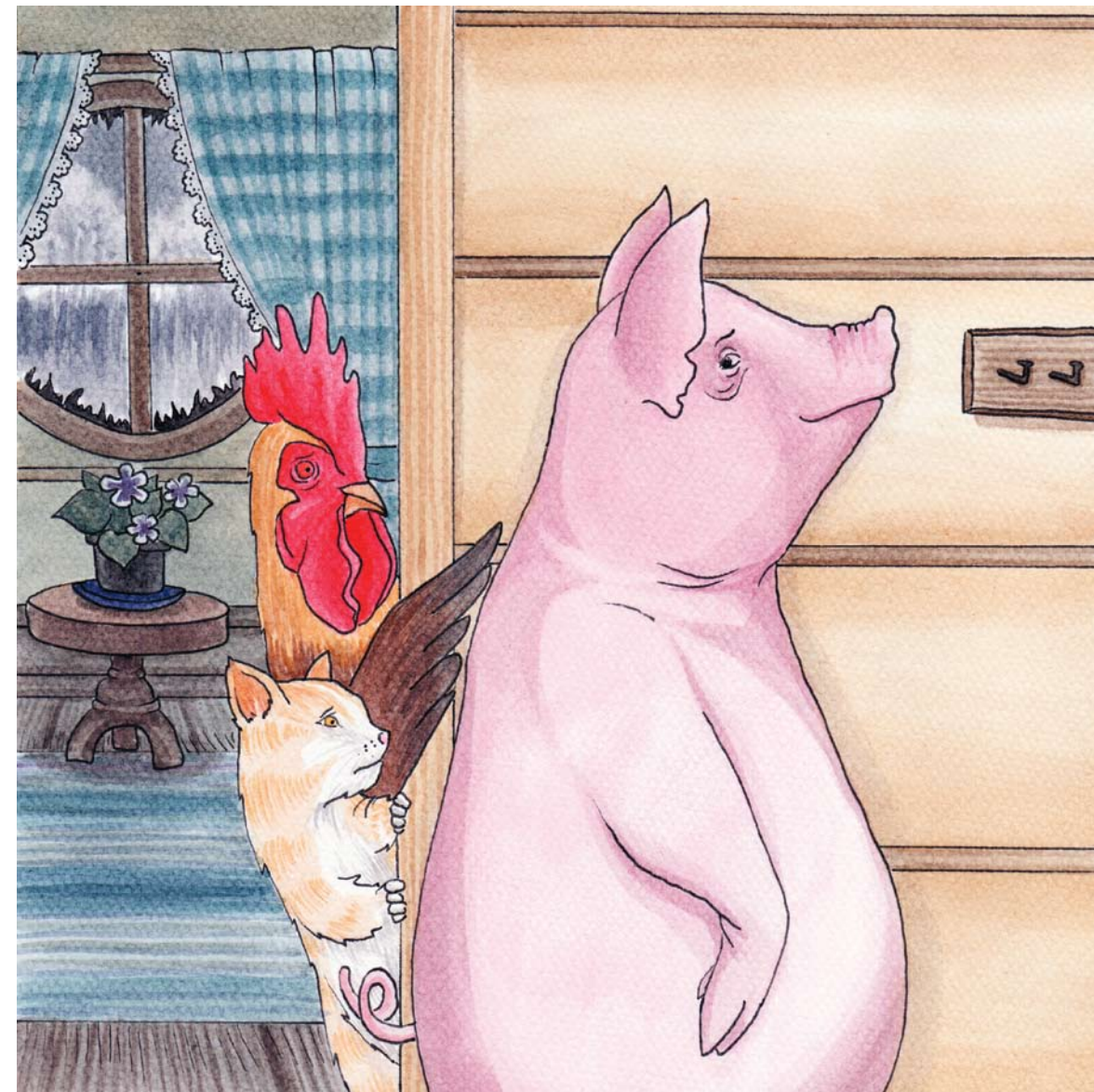
Kop. kop, kop. Siellä olivat Susi Hukkanen ja Karhu Mesikämmen. Mikäs nyt neuvoksi? Kukko alkoi itkeä vaikertaa: Nyt ne tulivat syömään meidät. Kissa alkoi itkeä vaikertaa: Jo tuli kuolema eteen. Mutta sitten ne muistivat pienen Porsas Urhean ja ne herättivät sen.

Porsas Urhea haukotteli, hieroi silmiään ja sanoi: ”Ei hätä ole tämän näköinen.” No hyvä. Se pikkuinen Porsas Urhea sanoi aivan hiljaa: ”Minä olen Porsas Urhea, enkä minä pelkää mitään. Mutta minun on kova nälkä.” Ja Kukko Punaheltha ja Kissa Kirnauskis toivat sille kahdeksan voileipää ja kahdeksan kananmunaa ja lautasellisen kauraryynivelliä, ja se söi kaikki. No hyvä.

Mutta ulkona Karhu Mesikämmen ja Susi Hukkanen iskivät oveen: ”Kop, kop, päästäkää sisään, me tulemme syömään teitä. Kukko Punaheltha ja Kissa Kirnauskis. Tulkaapas ulos, että me saamme syödä teidät.” ”Ei me tulla”, sanoi Kukko Punaheltha. ”Ei me uskalleta tulla”, sanoi Kissa Kirnauskis.

Mutta nyt pä oli Porsas Urhea syönyt vatsansa aivan täyteen. Nyt se oli Lihava Porsas. Se oli niin lihava, että sen vatsa oli kuin tynnyri ja sen kärsä kuin perunanuija.

Kun se käveli, niin sen jalat sanoivat: ”Pop, pop, pop!” Se meni ovelle ja tarttui lukkoon ja aukaisi oven ja sanoi:

”R Ö H.”

Kun se sanoi: ”RÖH”, se sanoi sen niin kovalla äänellä, että Susi Hukkanen ja Karhu Mesikämmen pelästyivät ja lähtivät pakoon ja juoksivat, juoksivat, juoksivat toiselle puolelle maapalloa. Ja sinne ne jäivät.

Mutta Kukko Punahelttä, Kissa Kirnauskis ja Porsas Urhea nauroivat niin, että Pöllö Pököpää sanoi veljellensä: ”Onkos tuo nyt laitaa.” Ja sitten Porsas Urhea söi kahdeksan voileipää ja litran perunoita.

Sen pituinen se.